

Nationale Vredesdag door Dinie van 't Erve

Op zaterdag 9 september kwamen ruim 300 religieuzen naar Den Bosch om de Nationale Vredesdag te vieren, die was voorbereid door de Commissie Vredesvraagstukken van de KNR.

Het thema van de dag was: *“Een andere wereld is mogelijk: Hier wordt een stad gebouwd.”*

Voor de inleiding was prof. dr. Lieve Troch gevraagd, die onder andere doceert aan de universiteit van Sao Paulo, een grote wereldstad in Brazilië.

Prof. Troch schetst in het eerste gedeelte van haar inleiding de groeiende bevolkingstoename in de steden en de gevolgen daarvan. Amsterdam is met haar 735.000 inwoners een kleine stad, in vergelijking met de grote wereldsteden. Er zijn ruim 300 steden met meer dan 2 miljoen inwoners. Tokio is met 35,5 miljoen inwoners de grootste en duurste stad van de wereld. In Brazilië leeft 77 % van de bevolking in de grote miljoenensteden. *“Maar deze urbanisatie eist haar tol.”*, zegt prof. Troch. Het verschil tussen rijke en arme bewoners wordt steeds groter. Rijken leven in afgeschermdes enclaves, hebben hun eigen scholen, sportvelden en helikopters voor vervoer. De armen ‘wonen’ in slums of favella’s, en leven van het afval van de rijken. Het geweld neemt steeds meer toe en er is veel werkloosheid. Vooral de vrouwen hebben het zwaar in deze metropolen; zij worden onzichtbaar gemaakt. Vaak zijn het goedkope arbeidskrachten, te werk gesteld in illegale naaiateliers. Ook werken ze ’s nachts om kantoren schoon te maken.

Lieve Troch vergelijkt de steden van nu met de steden uit de bijbel en ze constateert dat in de bijbel gesproken wordt over de stad als plaats van verderf en als plaats waar het goed is om te wonen. Ze noemt daarbij als voorbeelden de steden Babylon, Sodoma en Gomorra, die symbool staan voor het kwaad en Jeruzalem: symbool voor de stad van vrede. Een vredevolle plaats, waarin ieder meebeslist over eigen welzijn en het welzijn van allen. Een plek waar God met de mensen woont.

De belangrijkste vraag is echter in Lieve’s verhaal hoe wij andere steden kunnen bouwen. Steden waar het voor iedereen goed is om te wonen.

Ze wijst op het ‘World Social Forum’, dat in 2001 voor het eerst bijeenkwam en dat in 2005 in Porto Allegre meer dan 100.000 mensen mobiliseerde. Het motto van het WSF is: ‘Een andere wereld is mogelijk.’ Groepen uit de hele wereld zijn daar aanwezig.

Hoopvol is dat er veel jongeren op af komen, die een baan hebben en die zich zorgen maken over de economische, politieke en sociale ontwikkelingen in de wereld. Ze spreken een taal van hoop. Ook religie heeft er een plaats. Religie is in wezen verbinden dat wat gebroken is.

Ook het Nederlands Sociaal Forum, dat elk jaar gehouden wordt is niet vies van spiritualiteit. Lieve wijst op enkele opvallende zaken, knipperlichten noemt ze die:

Er wordt geroepen om niet toe te laten dat religie gebruikt wordt om oorlog te proclameren en ook dat we moeten stoppen met fundamentalisme in het daglicht te plaatsen. Verzet en oppositie voeren horen bij het creëren van nieuwe levensvormen.

Tenslotte spoort Lieve Troch de aanwezige zusters en broeders aan, om te zijn als mieren en spinnen, die nooit ophouden met werken. Mieren maken gaatjes en boren tunnels en zo ondermijnen ze bouwwerken. Spinnen houden niet op met netten te weven, ook al worden de netten steeds weer afgebroken. Ze merkt op dat religieuzen gebruik kunnen maken van contacten, die ze via hun congregaties of ordes op internationaal vlak al hebben.

Na deze boeiende inleiding die afgewisseld wordt met gesprek en zang, krijgen de aanwezigen in de namiddag gelegenheid om vragen te stellen en met elkaar in gesprek te gaan. Het is een betrokken en levendig gesprek. Op het eind zingen en bidden we om te mogen blijven dromen en dat ons hart herschape mag worden om elkaar te behoeden en te doen leven. Vooral om hoopvolle tekenen te blijven zien